

רובצאל

והחייט מהירשברג

כתב ג'ק.א.מוסאוס

צייר א.שמידהמר

בגבול המחוזים פרוסיה הגרמנית, שלזיה הפולנית והסודטים הצ'כיים מתנוססת שרשרת הרים בשם ריזנגבירגה, או בתרגום "הרים ענקיים" או "הרי הענקים". ההרים האלה אינם גבוהים במיוחד, (הגבוה ביניהם לא עולה על 1600 מטר), אך אגדות עממיות לאין ספור קשורות לאזור הזה.

אחת הדמויות הידועות ביותר בהרי ריזנגבירגה הוא הרוח רובנצאל, החי תחת פני האדמה, לפי אחדים לבדו, לפי אחרים כמלך של יצורים אגדיים כגון גנומים וקובולדים,

אופיו של רובנצאל הוא הפכפך. לפעמים הוא משטה באנשים העוברים בסביבתו או מתנכל להם, לפעמים מציל אותם ממצוקה. הוא מופיע בדרך כלל כענק זקן, אך יכול לעשות את עצמו לא-נראה או ללבוש דמויות של אנשים או חיות.

הנה אחת האגדות על רובנצאל, שנכתבה בשנת 1901

כשכך הוא צעד בלתי-נראה
במדרון, שמע פתאום קולות
אנשים. הוא ראה שלושה
צעירים שעוברים בכוון העיירה
הסמוכה ומשוחחים ביניהם על
הכל שבעולם. תוך כדי השיחה
הוא שמע אחד מהם אומר "כאן
אמור היה לחיות רוח ההרים
רובצאל. איזה שטויות, מי ירצה
להאמין בכך."

שנים רבות ישב רובצאל בממלכתו תחת אדמת הרים.
אך ברור לכולם ששיביה כזו לא יכולה להמשך לנצח.
בסוף תקף אותו שעמום נורא והחליט לצאת לפני
האדמה, לראות איך מתנהלים בני-אדם שם.
וכפי שהחליט, כך גם עשה. תוך רגע הוא טייל כבר
במדרון ההר שומם. אך אכזבות מהימים עברו גרמו לו
מצב רוח רע. הוא נזכר בכל מעשי האדם שגרמו לו כאב
רב. השקט השורר על פני האדמה לא נתן לו מנוח
והמראה של כפרים רגועים, כנסיות ומנזרים הרגילו
אותו עוד יותר.
"אתם, תולעים שעל פני האדמה! אותכם אפקוד ואפחיד
ולא אתן לכם מנוח."

בהצטלבות הקרובה נפרד הצעיר מחבריו ונכנס לשערי העיירה הירשברג, שם הוא התגורר. אך רובצאל עקב

אחריו והמתין להזדמנות כדי להתנקם. הוא חזר למדרון ההרים וחיכה שם. ואכן אחרי זמן מה הוא ראה סוחר יהודי עשיר העושה את דרכו אל העיירה הירשברג. באותו רגע בא לרובצאל רעיון לנקמה. הוא לבש את דמותו של הצעיר החוצפן ונעמד בדרכו של היהודי הזקן.

רובצאל רגיל היה לשמוע סיפורים על מעשיו, שלא היו מעולם, על הרפתקאות שלו, כביכול, ועל מעשיו הטובים והרעים מכל האנשים שעברו באזור. אך הפעם הרגיזה אותו חוצפתו של הצעיר והוא החליט להתנקם בו. הוא עף כמו סערה דרך יער האורנים ורצה כבר לתפוס את הצעיר שכך לעג לו ולחנוק אותו. אך ברגע האחרון נזכר שמעשה כזה יעורר הד בכל הסביבה, אנשים יפחדו לעבור דרך ההרים שלו ולא יהיה לו יותר את מי להפחיד ועם מי להשתעשע. לכן נתן לצעיר הלגלגן לעבור בשקט, אך הבטיח לעצמו שיעניש אותו בהזדמנות הקרובה.

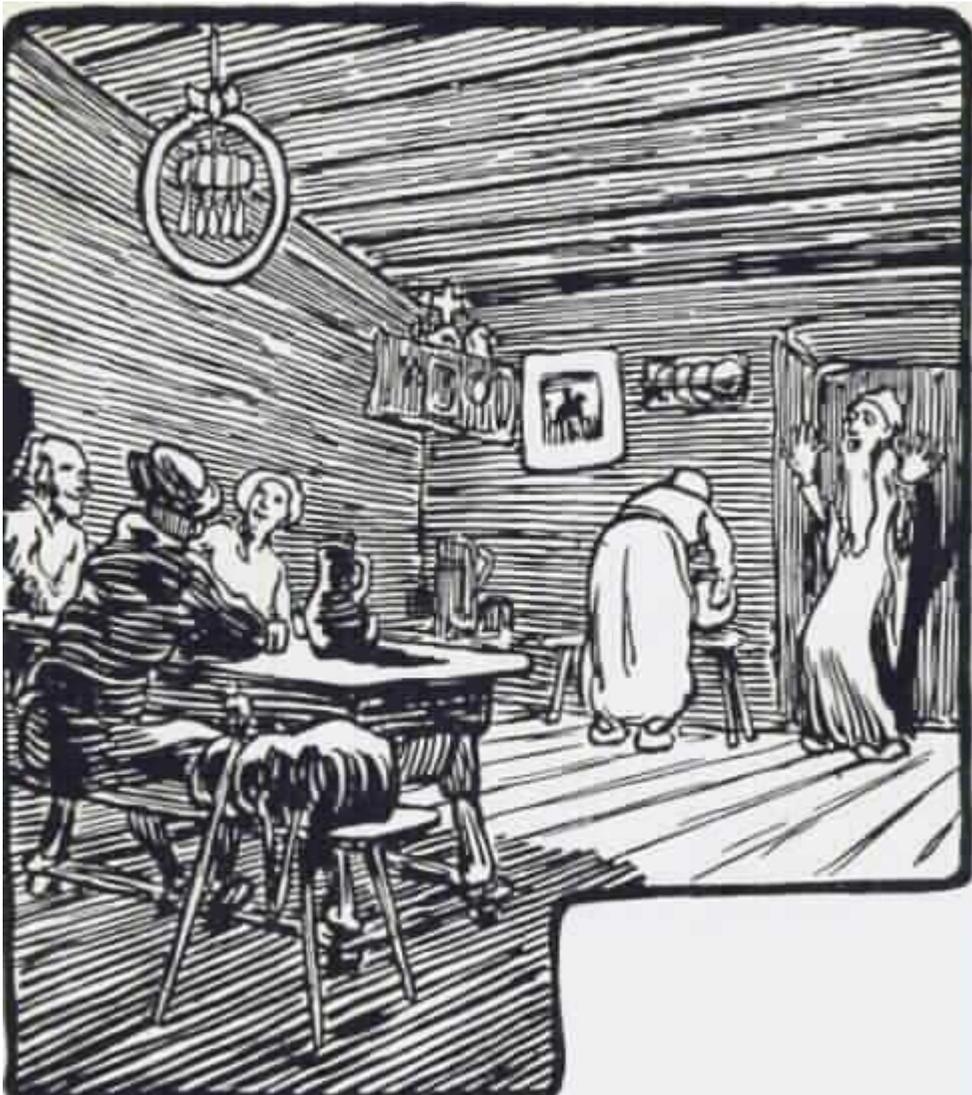
כשהיהודי הזקן התאושש קצת מהפחד הגדול, התחיל להתייפח ולזעוק לעזרה. והנה נעמד לפניו איש בעל מראה מכובד, הנראה כאזרח ישר של אחד הישובים מהסביבה. זה שוב היה רובצאל. הוא שחרר אותו מהכבלים, עודד וסייע לו בטוב-לב.

הוא השקה אותו לעידוד בלגימה של משקה חריף וליווה אותו לשערי העיירה הירשנברג ועד לפונדק שבה. שם נתן לו עוד קצת כסף ונפרד ממנו.

תחילה הוא שוחח איתו בנועם והלך איתו כברת דרך. אך כשהגיעו ליער עבות התנפל על היהודי, הרביץ לו, משך לו בזקנו הארוך, הפיל אותו ארצה, כבל אותו, סתם את פיו ולקח ממנו את שק הסחורה היקרה. הוא הוסיף לזקן עוד בעיטות אחדות, והשאיר אותו מונח כך על הדרך, מת למחצה, כואב ושדוד.

כמה שהופתע היהודי שנכנס לפונדק, כאשר ראה פתאום את הצעיר השודד, יושב בשקט ליד הדלפק, חופשי ושמח כמו אדם שמצפונו נקי לגמרי. היהודי לא האמין למראה עיניו. תחילה חשב שהוא טועה אך כשהביט שוב ושוב התחזק בו הביטחון שאמנם זהו האיש ששדד אותו כמה שעות קודם. הצעיר ישב בנחת, שתה ושוחח בחופשיות עם חבריו ולרגליו מונח היה תרמילו, שלתוכו הכניס רובצאל בהסתר את השק של היהודי הנשדד. הזקן הופתע כל כך שתקף אותו רעד ואימה ותחילה לא ידע איך לנהוג. הוא התיישב בפינה מרוחקת שממנה יכול היה לשים עין על השודד ושקל מה יכול לעשות כעת כדי להחזיר לעצמו את הסחורה השדודה. ככל שהביט יותר על הצעיר כך התחזקה דעתו "זהו זה!" כל סימן קטן בבגדיו ובמראה של הצעיר הצביע על כך. טעות לא הייתה יכולה להיות כאן!

"מי אתה?" שאל השופט
העירוני בקול חמור את
הבחור המסכן, שהואשם
בעבירה כל כך חמורה.
"מאין באת הנה?"
הבחור ענה בחופשיות וללא
פחד "במקצועי אני חייט,
אדם ישר בשם בנדיקט,
ואני עובד כאן אצל האומן
שלי."

בסוף יצא היהודי בשקט מהפונדק, הלך ישירות לשופט
העיר ושטח לפניו את תלונתו. מיד הצטיידו השומרים
בחניתות ומקלות, הקיפו את הפונדק, תפסו את הפושע
כביכול והובילו אותו לבית העירייה, שם התאספו
בינתיים כל חברי ועד העיר.

"האם התנפלת על האיש הזה, הרבצת לו, כבלת

ושדדת את שק הסחורה שלו?"

"אני את האיש לא ראיתי מעולם. לא התנפלתי עליו, לא

הכיתי ולא כבלתי. בוודאי שלא שדדתי ממנו את

הסחורה. אני בעל מקצוע הגון ולא שודד דרכים!"

"איך תוכל להוכיח את חפותך?"

"הלקוחות שלי יעידו על הגינות שלי!"

במילים אלה התחיל בנדיקט לפתוח את התרמיל שלו

בו, כפי שהאמין, היו רק חפצים האישיים שלו. אך

כשניער את התרמיל נשמע צליל של מתכת. השומרים

תפסו מיד את התרמיל והוציאו ממנו את שק הסחורה

של היהודי הזקן. היהודי, שמח ביותר, הודיע לכולם

שאמנם זה רכושו.

החייט עמד כאילו רעם פגע בו. הוא נבהל נורא, החוויר

ושפתיו רעדו. פיו נפתח, אך אף הגה לא יצא ממנו. וכך

הוא עמד לפני השופט, עלוב ומסכן.

כהו פניו של השופט ומבטו הצביע על חומרת

מחשבותיו.

"אז מה?" רעם קולו "אתה עדיין תכחיש ששדדת את

הזקן?"

"רחמים, רחמים אדוני בשופט" קרא החייט כשהוא נופל

על ברכיו "אלוהים וכל הקדושים בשמיים יעידו שאינני

אשם, שלא שדדתי איש! האל רק יודע כיצד הסחורה

של היהודי הגיעה לתרמיל שלי! אני אין לי כל מושג על

כך!"

"אתה אשם" המשיך השופט "השק הזה מצביע ללא

ספק על אשמתך. לפחות תהיה ישר ותודה מתוך רצון,

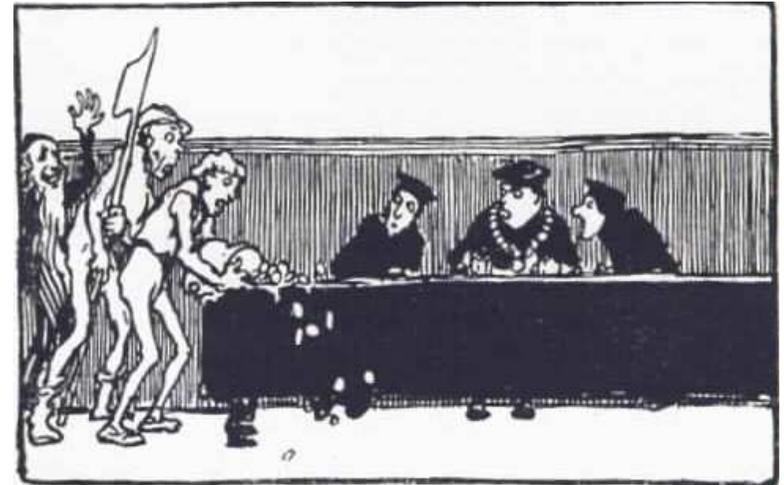
לפני שיגיע הנה הסוהר שיוציא ממך בעינויים את

הודעתך."

החייט המשיך להתכחש לאשמתו, ילל, בכה, התלונן,

אך כל דבריו נפלו על אוזניים אטומות. כולם סברו שהוא

גנב ללא מצפון, שרוצה רק להתחמק מהגרדום.

מיד תפסו אותו כדי להוציא ממנו את הודעתו באשמה בעינויים. בפקודת השופט הובילו אותו מיד למרתף, אך כשכבר התחילו לשים את ידיו במלחציים הוא הבין שאפילו יעמוד בהכחשתו, הרי שאף פעם יותר לא יוכל לעסוק במלאכתו. "הביאו אותי חזרה בפני השופט" ביקש. וכשעמד לפני בית הדין הסביר שעשה את המעשה תוך שובבות רגעית, דבר אשר מעולם לא היה עושה תוך מחשבה רצינית.

הדבר לא עזר, ואחרי דיון קצר בית הדין מצא אותו אשם בשוד וזן אותו למות בתליה. פסק הדין עמד להתבצע למחרת בבוקר. המשפט משך הצופים רבים מהעיירה ובין אלה נמצא גם רובצאל, שבהסתר שם את שק היהודי לתוך תרמילו של החייט. הוא דיבר עם אחרים וללא לאות שיבח את פסק הדין.

לכן הוא ביקש מבית המשפט דחייה של שלושה ימים, שבהם ינסה להכין כראוי את הנידון לגורלו. אחרי שכנוע רב הסכימו השופטים לדחייה, אם כי באי-רצון רב. נשי הירשברג, שנמצאו בסביבת בית המשפט שמעו על כך והשמועה התפשטה בעיירה כולה. רובצאל שהתעופף שם כל הזמן בדמותו של עורב, שמע זאת אף הוא. לא הייתה לו סבלנות להמתין במקום לביצוע של פסק הדין והוא עף, מרוגז, להרים שלו, שם רצה להמתין ליום התליה.

למחרת רויבצאל התכוון לעקוב אחרי התהלכה שאמורה הייתה להביא את הנשפט אל עמוד התליה. כשהוא לובש דמותו של עורב. מתוך נקמנות הוא ציפה לרגע בו יוכל לנקר את עיניו של הקורבן, שכל כך העליב אותו. אך הפעם התאכזב. נזיר שבילה את כל הלילה עם החייט כדי לעודד אותו בדברי קדושה ולהכין אותו למוות הבין שהחייט הוא צעיר כל כך מטופש וחסר תבונה שלא ניתן יהיה במשך לילה קצר אחד לעשות ממנו אדם ירא אלוהים ותמים, כפי שראוי

יהיה מי שאמור לעמוד בפני דין המעלה.

לרובצאל הייתה חולשה לבחורות צעירות המצוקה.
דמעותיה של הבחורה ריגשו אותו ולמרות שבדרך כלל
השתדל להתנכל לכל ייצורי אנוש שעוברים ביערות
ההרים שלו, החליט הפעם לעשות יוצא מן הכלל.
הוא לבש דמותו של אזרח מכובד והגון, ניגש בידידות
לנערה ושאל מה גורם לה עצב רב כל כך.
"עלמתי, למה את מתאבלת כל כך כאן, לבדך ביער.
ספרי לי מה בעייתך, אוכל אולי לעזור לך!"
הצעירה, ששקעה כליל בתוך צרותיה ולא הרגישה מה
נעשה סביבה, נבהלה תחילה מאוד כששמעה לידה קול
אנוש. היא הביטה באיש וזה ראה פתאום זוג עיניים
כחולות ויפהפיות מלאות דמעות אך בעלות מבט כל כך
קודר שיכול היה לזעזע את בעל לב פלדה.
כשהיא ראתה את האיש העומד לפניה פתחה את
שפתותיה האדומות ואמרה "אדוני, למה תתעניין בכאב
שלי. אני מסכנה ורוצחת. רצחתי את האיש שאהבתי
ואת אשמתי אשא כל חיי, עד שלבי ישבר!"
האיש השתומם. "את רוצחת?" קרא בפליאה "אם פני
מלאך אלה את נושאת גיהנום בלב? לא ייתכן הדבר!
אני יודע שאנשים מסוגלים לכל מני פשעים, ובכל זאת
דברך הם חידה בשבילי!"
"אז אפתור לך את החידה" ענתה היא בעצב ורוח
ההרים אמר "ספרי!"

כהרגלו טייל רובצאל
בדמות ענק בתוך היער
ופתאום ראה נערה
שיושבת בצל עץ עם
ראשה בידיה. בגדיה היו
מסודרים, עניים אך נקיים.
מדי פעם היא נגבה את
דמעותיה מהפנים ונאנחה
קשות.

"כן, אדוני!" בכתה שוב הצעירה "זה על מצפוני, המוות שלו!"

"ואיך עשית זאת?" שאל שוב רוח ההרים.
הוא יצא למסע בחיפוש אחרי עבודה טובה. כשיצא אמר לי, "אהובתי, תישארי נאמנה לי, וכאשר עץ התפוח יפרח בפעם שלישית והסנונית תקונן אחזור לקחת אותך כבר ככלתי."

"אני שמחתי והבטחתי לו לחכות לו. והנה הוא חזר ורצה ללכת איתי למזבח, לנשואים, אך אני, כמו שקורה לנערות, קנטרתי ואמרתי "לא אוכל להינשא לך, כי אין לך עדיין בית. השיג לך קודם קצת כספים, ואז תשאל אותי שוב."

הוא התרגש מאוד מדברי ואמר "אך קלרה, לא חשבת שנספ ונכסים חשובים לך כל כך. אני רואה שאת כבר לא אותה נערה כפי שהיית פעם. מאין לך הגאווה הזאת והסרבנות זו. הו, אני מבין כבר. מצאת לך מחזר עשיר ששינה את לבך. שלוש שנים חייתי בגעגועים אליך וספרתי כל שעה שהפרידה ביני ובינך. ספרתי כל רגע כדי לבוא ולהיות לידך. כמה מהר שינית את תחושתך אלי!"

אך אני עמדתי על שלי "אני מבטיחה לך את ידי, בנדיקט, אבל לך, תשיג כסף ורכוש, אז אוכל להיות לך לאישה!"

"מילדותי היה לי חבר טוב" סיפרה הצעירה "הוא היה בן של אלמנה שחיה בשכנות. כשגדלנו התאהבנו זה בזה. הוא היה כל כך עדין ונחמד, ישר ונאמן שהבטחתי לו את אהבתי לתמיד! אך הרעלתי לו את הלב, וגרמתי שישכח את דברי אמו יראת-אל, ובאשמתי עשה דברים נבזים, ועל כך ישלם בחייו." המשיכה תוך התייפחות. "את?, שאל רוח ההרים "את עשית זאת?" "כן אדוני" אמרה היא "אני הרוצחת. אני התגריתי בו שישדוד סוחר עשיר. ואז תפסו אותו השומרים והוא נשפט לתלייה. ומחר, כן מחר, ימיתו אותו!" "וזאת אשמתך?" שאל רובצאל.

הסיפור של הנערה נגע ללבו של רובצאל עד ששכח על רצונו להתנקם והחליט לעזור לצעירה להשיג את אהובה חזרה.

"יבשי את עינייך" אמר לה בקול רך "עד שקיעת השמש מחר יהיה האהוב שלך איתך חופשי. מחר קומי עם קריאה ראשונה של התרנגול ותקשיבי! אם ידפוק מי לדלת ביתך, פתחי ותראי כי בנדיקט שלך עומד לפניך! אבל תשמרי מלהרגיז אותו שוב עם השטויות שלך! ודעי גם שלא הוא עשה את מעשה השוד, וגם את לא אשמה בכך, כי הוא אדם ישר ולא נוטה לכל מעשה נפשע." הנערה הופתעה מאוד מהדברים האלה, אך המבט על פני האיש היה כל כך ישר וכל כך מעורר אמון, שפניה התבהרו ואמרה "אדוני. אם אינך צוחק ממני, הרי אתה רואה עתידות או מלאך שומר של אהובי." "מלאך שלו?" הופתע לשמוע רוח ההרים וגירד במבוכה את אוזנו. "לא. אינני מלאך, אבל אוכל להיות כזה. אני אזרח הירשברג וישבתי בועד העיר כאשר העלוב נשפט. אבל חפותו ברורה לי עכשיו. אל לך לפחד מגורלו. אני אשחרר אותו כי יש לי מה לומר בעיירה זו. חזרי הביתה בשלום ותהי אמיצה!" הצעירה התחילה לחזור לביתה מתחבטת בין פחד ותקווה.

"טוב" אמר "אני הולך עכשיו אל העולם הרחב, אעבוד או אבקש נדבות, אגנוב ואשדוד, ולא תראי אותי יותר עד שלא אשיג את הרכוש שכל כך חשוב לך. שלום!" עם מילים אלה הוא הלך בזעם. למעני הוא עשה את הדברים האיומים. וכך הטעיתי את בנדיקט שלי, עד שהחליט לעשות את הדבר הנורא." כך סיפרה הצעירה ודמעות זלגו מעיניה. "מפליא, ממש מפליא" אמר האיש המכובד ונענע בראשו "אבל למה דווקא כאן ליער באה עם הצער והקינה שלך, שלא יביאו כל תועלת ותקווה לארוס שלך?" "הו אדוני, הייתי בדרך להירשברג, אך הצער החל לשבור את לבי ונשארתי כאן כדי לנסות ולהירגע." "ומה תעשי בהירשברג?" שאל הוא. "אפול לרגלי השופט, אמלא את העיירה בזעקה שלי, אבקש מבנות העיר שתצטרפנה לזעקתי ואולי ירחם השופט ויסלח לבנדיקט שלי. ואם לאו, אעלה איתו לגרדום, ואמות איתו ביחד!"

אחרי יומיים של מאמץ אדיר הצליח בכל זאת הנזיר
ללמד אותו את התפילה האחרונה, אך ברגע האחרון
במקום לומר אותה ברורות הצעיר רק נאנח "אך, קלרה
שלי!"

בינתיים הכומר-הנזיר עמל שלושה ימים כדי להכין את
נפשו של הנדון למוות ולהצילו מגיהנום, שלשם, לפי
הבנתו של הנזיר, הובילה דרכו.
אך בנדיקט הבין הרבה יותר במספריים ומחט מאשר
במחרזת תפילה. הוא בלב לבין "ברכת מלאכים",
ו"אווה מריה" ומ"אבינו שבשמיים" לא זכר אף הברה.

רובצאל אז נכנס בזהירות למנזר, גנב בגדי נזירים, לבש אותם וחזר אל הכלא. ראש השומרים לא הרגיש דבר מה שונה ופתח את התא של הנידון לפני הכומר המכובד.

אחרי יומיים עזב הנזיר לכמה רגעים את החניך שלו

ואת הכלא. בכניסה לכלא עמד רובצאל בלתי-נראה, עדיין מתלבט כיצד לשחרר את הצעיר כך, שבעיירה בכל זאת יחשבו שפסק הדין בוצע כהלכה. אבל כאשר הנזיר עבר לידו, בא לו רעיון טוב והוא צחק בקול רם. הנזיר חיפש סביבו, אך כשלא ראה איש, המשיך בדרכו.

"תבורך נשמתך" אמר לחייט הכלוא רובצאל לבוש בגדי הנזיר "חזרתי מיד כי הטריד אותי דבר מה. אמור לי, האם יש עוד דבר מה על מצפונך, כדי אוכל לנחם אותך?"

"אבי הנכבד" ענה בנדיקט "לא, אין לי דבר על מצפוני, אך אני מפחד מאוד מאש הגהנום."

לרובצאל לא היה מושג מתפילות ואמונות של הכנסייה. לכן, במקום לענות לחייט תשובה מנחמת שאל "מה פירוש הדבר?"

"הו!" ענה החייט, "באמבט אש עד לברכיים ללכת כל הזמן, זה לא אוכל לסבול!"

רובצאל לא הבין בדיוק על מה מדובר אך שאל שוב "ועוד משהו. אתה עדיין חושב על קלרה שלך? אתה אוהב אותה עדיין? אם יש לך עוד דבר מה לומר לפני הנסיעה לשמיים, אמור לי עכשיו!"

החייט לא יכול היה להבין איך שם אהובתו הגיע לפיו של הנזיר. במאמץ רב הוא השתדל להשתיק את מחשבותיו על אהובתו. אך כששמע את שמה מפיו של הנזיר, כל אהבתו, וכל הצער על האהבה הזו התעוררו שוב והוא פרץ בבכי גדול ויללה ולא יכול היה להוציא הגה מפיו.

מראה הצער של הצעיר המסכן כל כך ריגשו את הנזיר המדומה, שהחליט לשים קץ לכל המשחק שלו.

"בחור מסכן" אמר לו "תירגע, אינך עומד למות. נודע לי שאתה חף מפשע וידיך לא ביצעו את השוד. לכן באתי כדי לשחרר אותך מהכלא הזה. הבה נראה "אמר ותוך כדי כך הוציא מפתח מכיסו "האם המפתח הזה מתאים."

המפתח אכן התאים למנעול ותוך רגע החייט היה כבר מחוץ לתאו. "הורד את בגדיך!" ציווה עליו הכומר המדומה והושיט לו את הגלימה שלו, כאשר בעצמו לובש את בגדי החייט. "ועכשיו צא מהכלא כמו איש ירא-אל, עבור בין השומרים ולך עד אשר תצא מעבר לחומות העיר. לך אחר כך במדרון ההרים ואל תתעכב עד שתגיע לכפר ליכטנאו, לדלתה של קלרה אהובתך. שם דפוק בדלת, כי היא מחכה לך, מלאת פחד לשלומך."

ברעד ברכיים עבר החייט את סף הכלא. תקף אותו

פחד גדול. חשב שכל רגע עלולים להכיר אותו, אך גלימת הנזיר נתנה לו מראה כל כך מכובד שהשומרים לא חשבו על כל תרמית.

לחייט הצעיר נדמה היה כאילו הוא חולם. הוא פתח את עיניו לרווחה, צבט את עצמו בזרוע כדי לוודא שזו אמנם מציאות ולא חלום. וכשהשתכנע שהדבר הוא כפי שאומר לו הכומר הטוב, כשראה שהשתחרר משרשראות שכבלו אותו, נפל לרגלי המשחרר והודה לו מכל הלב תוך בכי של אושר. הכומר האיץ בו ללכת מהכלא ולדרך נתן לו כיכר לחם ונקניק.

אך פתאום שמעה דפיקה
בחלון, בשקט ובעדינות.
שלוש פעמים נשמעה
הדפיקה. היא רצה לחלון
ושמעה את קולו "את
ערה, קלרה, אהובתי?"
היא מיהרה לדלת ושם
עמד בנדיקט.

קשה היה לה להאמין כי
זה הוא בעצמו. הרי לבוש
היה כמו נזיר. היא
התחילה להתעלף אך
הוא תפס אותה
בזרועותיו וזה עורר אותה
שוב לחיים.

המאהבים התחילו עכשיו
בשיחה ובנדיקט רצה
לספר לקלרה את
קורותיו, ואיך ששחרר
מהכלא. אך מהדרך
ומרוב התרגשות דבק
לשונו לחכו וביקש
מקלרה כי תביא לו מים
לשתות. אבל מלבד מים
לא היה לקלרה כל אוכל

בבית כדי לסעוד אותו. אז נזכר בנדיקט בנקניק שקיבל

בינתיים קלרה המתינה לבדה ובודדה בביתה והקשיבה
לכל רחש הנשמע בחוץ. מדי פעם נדמה היה לה כי
שומעת את הפשפש נפתח או דפיקה בדלת. אך
כשהביטה דרך האשנב ראתה שהייתה זו רק אשליה.
כבר קרא התרנגול והשמש התחילה להופיע מעל ההר.
פעמוני המנזר צלצלו והיא שמעה בהם רק קריאת
מתים. אור המנורה שלה התחיל לדועך והיא, יושבת על
ספסל, מתייפחת שוב "בנדיקט! בנדיקט! איזה יום איום
בא לנו!"

היא ניגשה לחלון. מעל העיר נראה זוהר אדום ועננים
שחורים התנוססו בשמיים. היא רעדה בכל גופה כי
הייתה בטוחה שאהובה מוצא עכשיו להורג.

מהנזיר, והוא הוציא אותו מהכיס. הנקניק היה כבד, כאילו עשוי ברזל. אך כשחתכו אותו נפלו ממנו מטבעות זהב!

קלרה נבהלה מאוד כי חשבה שאלה השאריות של השוד, ושבנדיקט לא כל כך חף מפשע, כפי שתיאר לה האזרח המכובד ביער. אך בבנדיקט הסביר "זה קיבלתי מהנזיר ירא-האל. יתכן ורצה לתת לנו זאת כמתנת

מאז חי האמן חייט בבנדיקט עם קלרה כזוג מאושר שנים רבות. אבל הפחד בפני הכלא ועמוד התליה היה כל כך מושרש בבנדיקט, שלעולם לא ניסה לעשות כל מעשה לא הוגן והקפיד להחזיר ללקוחות שלו את כל שאריות בדים, אף קטנות ביותר.

באותה השעה בה דפק בבנדיקט בחלונה של קלרה פתחו גם את דלתו של הכלא בהירשברג. לנזיר האמיתי, שכל כך רצה להציל את נפשו של הנידון חסרה סבלנות כדי לתת את הברכות האחרונות שיובילו את הנפש לשמיים. רובצאל, שקיבל על עצמו את תפקיד הנידון למוות, נהג כאילו הוא מוכן כבר למות. הנזיר ירא-האל שמח כי ראה בכך את פירות המאמצים שלו. "ראה" אמר "כמה שאנשים תראה, כשיובילו אותך לגרדום, כך גם תראה מלאכים בגן-העדן, שממתינים לקבל את נשמתך בשמחה." כעת היה מוכן לשמוע את וידויו של האיש ולהעניק לו את הברכות האחרונות. אך כמה שנבהל הנזיר המסכן כשהבין שהבחור שכח במשך הלילה את כל מה שלימד אותו במשך ימים אחדים.

חתונתנו. "קלרה האמינה לדבריו ושניהם התחילו להתפלל לשלומם של האיש הנדיב.

על חבר, התחיל בצעקות ובהשתוללות, נפנף בידים
וברגליים, גלגל עיניים ופתח פה עד שכל הנוכחים

נבהלו נורא. התחילה מהומה גדולה, אנשים החלו
לברוח ודרסו אחד את השני. נשים קיבלו עוויות
והתעלפו וגברים אמרו שצריך היה לתלות את התליין
שלא יודע לבצע את מלאכתו כראוי. כמעט ותפסו את
התליין שוב, אבל רובצאל נרגע, כדי למנוע אסון נוסף,
ועשה את עצמו כמו מת.

נשאר עוד אי-אלה אמיצים שמתוך סקרנות ניגשו כדי
לראות מקרוב את הגופה המתה. ואז רובצאל התחיל
שוב במשחק שלו עד שנתקפו גם הם בהלה. השמועה
התפשטה בכל העיר וכולם האמינו שהתלוי עדיין חי,
רוקד על החבל ולא יכול למות. עוד לא קרה שרחובות

בינתיים הגיעה השעה, ובית הדין לא רצה להשהות
יותר את ביצוע פסק הדין. התהלכה עברה דרך
הרחובות מלאי אנשים. שוב נקרא פסק הדין והנידון
הועבר לתליין. רובצאל שמע את הכל בשקט ולא התנגד
כששמו לו לולאה על הצוואר. אך כשהוא היה כבר תלוי

הירשברג נשארו ריקים כל כך במשך כל היום. איש לא העז לצאת מהבית. הגברים הצטלבו כל הזמן, הנשים קיבלו צמרמורת והילדים שהושכבו במיטות הסתתרו תחת השמיכות.

למחרת ועד העיר שלח משלחת אל הגרדום. אך כשהמשלחת המכובדת הגיעה לשם, לא מצאו על עמוד התליה אלא קומץ קש מכוסה בסמרטוט, כעין דחליל כפי שרואים בדרך כלל בשדה.

אנשי המשלחת של העיר הירשברג השתוממו מאוד, אך הורידו את הדחליל מעמוד התליה ובעיר הודיעו כי בלילה באה רוח חזקה והעיפה את החייט קל משקל מעבר לגבול.

